

1. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קיח עמוד ב
אמר רבי יוסי: יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום. איני? והאמר מר: הקורא הלל בכל יום - הרי זה מחרף ומגדף! - כי קאמרינן - בפסוקי דזמרא.
2. רש"י מסכת שבת דף קיח עמוד ב
פסוקי דזמרא - שני מזמורים של הלולים הללו את ה' מן השמים הללו אל בקדשו.
חידושי הריטב"א מסכת שבת דף קיח עמוד ב
כי אמרינן בפסוקי דזמרא. פי' מזמורים שבסוף תל"ם שפותחים ומסיימין בהללויה, ותקון רבנן ברכה לפנייהם ברוך שאמר וברכה לאחריהם ישתבח, הילכך אסור לשוח מדפתח ברוך שאמר עד דמסיים ישתבח, ואם שח, יש אומרים שאינו אומר ישתבח שכבר בטלה מילתא בשיחה, ואינו מחוור.
3. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ד עמוד ב
אמר רבי אלעזר אמר רבי אבינא: כל האומר תהלה לדוד בכל יום שלש פעמים - מובטח לו שהוא בן העולם הבא. מאי טעמא? אילימא משום דאתיא באל"ף ב"ת - נימא אשרי תמימי דרך דאתיא בתמניא אפינן! אלא משום דאית ביה פותח את ידך - נימא הלל הגדול דכתיב ביה: נתן לחם לכל בשר! - אלא: משום דאית ביה תרתי.
4. רבינו יונה על הרי"ף מסכת ברכות דף כג עמוד א
ומשום הכי נראה למורי הרב נר"ו שטעם הדבר הוא מפני שעיקר קריאת ההלל הוא על כל צרה וצרה שלא תבא על הצבור ואנו אומרים אותו באותה שעה כמו שאמרנו דוד על הצרות שעברו עליו וכשאומר אותו בכל יום נראה כמי שאומר שאין הקדוש ברוך הוא עושה נפלאות בכל יום ולפיכך קורא הנסים שעברו כבר ונמצא שמחרף ומגדף כלפי מעלה אבל תהלה לדוד שיש בו ג"כ מהעתידי וממה שעושה בכל יום אמרו שיאמר אותו בכל יום ומובטח לו שהוא בן העוה"ב
5. שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נא סעיף ט
י מזמור לתודה (תהילים ק, א - ה) יש לאומרה בנגינה, שכל השירות עתידות ליבטל חוץ ממזמור לתודה.
6. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ז הלכה יב
ושבחו חכמים למי שקורא נזמירות מספר תהלים בכל יום ויום מתהלה לדוד עד סוף ס הספר, וכבר נהגו לקרות פסוקים לפנייהם ולאחרייהם ותקנו ברכה לפני הזמירות והיא ברוך שאמר וברכה לאחריהם ע והוא ישתבח, ואחר כך מברך על קריאת שמע וקורא קריאת שמע.
7. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ט
סדר תפלות הציבור כך הוא: בשחר כל העם יושבים א ושליח ציבור יורד לפני התיבה ועומד באמצע העם ומתחיל ואומר קדיש וכל העם עונים אמן יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא בכל כחן, ועונין אמן בסוף קדיש, ואחר כך אומר ברכו את יי' המבורך והם עונים ברוך יי' המבורך לעולם ועד, ומתחיל ופורס על שמע בקול רם והם עונים ב אמן אחר כל ברכה וברכה, והיודע לברך ולקרות עמו קורא עד שמברך גאל ישראל.
8. טור אורח חיים הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נב
ואם בא לבהכ"נ ומצא צבור בסוף פסוקי דזמרה על זה שאלו לרב נטרונאי מהו שיתפלל עם הצבור ויאמר פסוקי דזמרה אח"כ (א) והשיב שאינו יכול כי תקנום קודם תפלה אלא אומר ב"ש עד מהולל בתשבחות ואומר תהלה לדוד ומדלג עד הללו אל בקדשו ואומר כל הנשמה תהלל יה הללויה וחותרם בישתבח וממהרה להתפלל עם הצבור ולא יאמר אותם אחר התפילה כל עיקר וזה לשון א"א הרא"ש ז"ל כתב רב עמרם אם נכנס אדם לבהכ"נ ורואה שאם יאמר כל אלו הפסוקים שלא יוכל להשלים תפלתו עם הצבור יאמר ב"ש ומזמור של תהלה לדוד בלבד וחותרם בישתבח (ב) וכתבו בשם הרב רבי יונה שאמר ברכותיה ויתפלל עם הצבור ואח"כ יקרא פסוקי (ג) דזמרה עם הברכות שלפניהם ושל אחרייהם לפי שהתפלה רצויה ומקובלת עם הצבור:
9. רא"ש מסכת ברכות פרק ה סימן ו
ו כתב רב עמרם ז"ל שאם נכנס אדם לבהכ"נ ורואה שאם יאמר כל אלו הפסוקים שלא יוכל להשלים ולהתפלל תפלתו עם הצבור שיאמר ברוך שאמר כא ומזמור של תהלה לדוד (ק) דאמרי' בפ"ק (דף ד) [ו] כל האומר תהלה לדוד ומדלג עד הללו אל בקדשו העולם הבא ואגב אותו מזמור תיקנו לומר עד סיום תהלים הלכך טוב הוא שידלג כדי שיקרא ק"ש ויתפלל עם הצבור וכתבו בשם הר"י ז"ל שאמר בשם רבותיו ז"ל שאם נכנס בשעה שש"ץ מתחיל יוצר ואין לו שהות לומר אפי' מזמור תהלה לדוד טוב הוא שיקרא ק"ש בברכותיה ויתפלל עם הצבור ואח"כ יקרא פסוקי דזמרה עם הברכות שלפניהם ושלאחריה לפי שהתפלה רצויה ומקובלת עם הצבור:
10. שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נב
ואם כבר התחילו הצבור יוצר, ואין שהות לומר פסוקי דזמרה אפי' בדילוג, (ו) ד' יקרא ק"ש וברכותיה עם הציבור (ז) ויתפלל עמהם, {א} ואחר כך יקרא כל פסוקי דזמרה ה' [ב] א {א} בלא ברכה שלפניהם ולא של (ח) אחרייהם.
11. תהלים פרק קלה
(א) הַלְלוּ יְהוָה הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְקֹוֹק הַלְלוּ עַבְדֵי יְקֹוֹק:
(ב) שְׁעֵמֲדִים בְּבַיִת יְקֹוֹק בְּחִצְרוֹת בַּיִת אֱלֹהֵינוּ:
(ג) הַלְלוּ־יְהוָה כִּי־טוֹב יְקֹוֹק זְמִרֹו לְשִׁמּוֹ כִּי נְעִים:
12. תהלים פרק קנ
(א) מִי יִמְלִל גְּבוּרֹת יְקֹוֹק יִשְׁמָע כָּל־תְּהִלָּתוֹ:
13. רמב"ם הלכות תשובה פרק י הלכה ב
העובד מאהבה עוסק בתורה ובמצות והולך בנתיבות החכמה לא מפני דבר בעולם ולא מפני יראת הרעה ולא כדי לירש הטובה אלא עושה האמת מפני שהוא אמת וסוף הטובה לבא בגללה, ומעלה זו היא מעלה גדולה מאד ואין כל חכם זוכה לה, והיא מעלת אברהם אבינו שקראו הקדוש ברוך הוא אוהבו לפי שלא עבד אלא מאהבה והיא המעלה שצונו בה הקדוש ברוך הוא על ידי משה שנאמר ואהבת את ה' אלהיך, ובזמן שיאהוב אדם את ה' אהבה הראויה מיד יעשה כל המצות מאהבה

שאלה: ברכת פסוקי דזמרה אם היא מתקנת אנשי כנה"ג ;
תשובה: הנה הפר"ח ז"ל תמה צמה שאומרים ברוך שאמר.
 דהא מאחר שנחתם ונסתם התלמוד האיך יכלו הגאונים
 ז"ל לתקן ברכות מחודשות. וגם תמה על הרא"ש ז"ל דגבי ברכת
 פדיון הבן תמה על הגאונים וכאן הודה להם וסיים ל"ע. ומאד
 נפלאתי על הרב ז"ל שנראה שפ"י דברי הר"ף ז"ל שכתב ותקינו
 רבנן ברכה לפניו כו' היינו תקנת הגאונים. ופשוט שזה אינו
 אלא נראה ברור שהמה תקנת התנאים ואפשר וקרוב תקנת אנשי
 כנה"ג. והוא ז"ל עלמו לקמן הביא הירושלמי סח בין ישחצח ליוזר
 חוזר עליו מעורכי המלחמה ואם כן הרי מפורש ברכה שלאחריהם.
 ובזוהר מפורש צפרשה תרומה ותקינו אנשי כנסת הגדולה סידורי
 דתושבחה דוד כו' וכי צפרשה ויקהל ד' רע"ו ע"צ דפוס סלאוויטא
 תיקונה תניינא בתקונה דקיומא דהאי עלמא צעובדא דצראשית
 לצרכא לקוצ"ה על כל עובדא ועובדא לקיימא קיומא דהאי עלמא.
 וע"ד בצרוך שאמר ברוך ברוך על כולא כו' מצואר להדיא שהמה
 תיקון אנשי כנסת הגדולה לקיומו של עולם. וכן מצואר בדברי
 ס' היכלות שכתב העור ז"ל שתקוהו אנשי כנסת הגדולה ע"פ
 פיתקא והאיך נעלם כ"ז מעיני הפר"ח עד שהיה סבור שתקנת
 הגאונים המה. ואף שרי יוסי אמר יהי חלקי מגומרי הלל בכל
 יום. משמע שלא היו הכל זהירין בהן הנה כמו כן חמ"ג יהי חלקי
 מגומרי שלש סעודות. אף שהן חוצה גמורה רק לפי שאין הכל
 זהירין בהן ושבתן גדול אמ' כן וכן בזה לא היו הכל זהירין מתוך
 ערדתן נקרות כל פסוקי דזמרה קודם תפלה ושכר הזכיר בהן
 גדול לכן אמר כך. ובזוהר הק' בכמה דוכתי מצואר גדול תיקון
 פסוקי דזמרה ושהמה יסוד מוסד צעיקר התפלה. ולענ"ד גם
 מדברי הרמב"ם ז"ל משמע כן שכתב בפ"ז מה' תפנה וז"ל כשתיקנו
 חכמים דברי תפלות אלו תקנו ברכות אחריהם לצדך אותן בכל
 יום כו' של הפרק וכי בו גם ברכות אלו ברוך שאמר וישחצח וכתב
 שתקנום לפני הזמירות ולאחריהם ומשמע דהכל תקנת מתקני
 התפלות והם אנשי כנה"ג. ואח"כ כ' השבון מאה ברכות וחשב
 בתפלה י"ח ברכות ואח"כ בזמן הזה שתקנו ברכות המניין כו'
 נמלאו ה' ברכות יתירים. הרי דהשבון ק' ברכות הוא מימות
 התנאים הראשונים קודם שהוכיפו ביצנה ברכת המינים וגם
 ברכת העוז והמעוז. ואפ"ה הכנים צהשבון ברכת ברוך שאמר
 וישחצח ע"ש וע"כ שהן תקנת אנשי כנה"ג וזו ראייה מד' הרמב"ם
 ז"ל. ובאמת קשה בעיני לבאורה מה שפסק המהבר ז"ל צש"ע שאם
 נכנס צבהכ"ג וכתחילו הליצור יולר ואין שהות לומר פסוקי דזמרה
 אף ע"י דילוג. שיתפגל עם הליצור ויאמר אח"כ הפסוקים בלא
 הברכות. וקשה מנ"ג הא. הא הר"ר יונה ז"ל לא כתב כן רק
 לשיטתו דס"ל דמותה נאומה אחר תפלתו עם ברכותיהן ולשיטה
 זו שפיר כתב דאף שמלוא להקדימן נתפלה. במקום תפלה ליצור
 מאחריון נהו וכמ"ש הפוסקים דלא חיישינן לסמיכת גאולה לתפלה
 במקום תפלה בליצור. אבל לפי דעת הגאונים ז"ל דלא נתקנו רק
 קודם התפלה ואח"כ עבר זמן. ואח"כ מנין לנו לצעקן לגמרי מפני
 תפילת ליצור ולעקור תקנת אנשי כנסת הגדולה. ואין ראייה מסמיכת
 גאל"ת. שאינה אלא דקדוק מלוא ולא תקנה קצוע. והגאונים ז"ל
 באמת לא כתבו צהשבוחיהם רק לדג בפסוקים ולומר הברכות
 ומעט פסוקי כמצואר בדבריהם ז"ל אבל לא כתבו כלום שאם אין
 שהות כלל לא יאמר אותם כלל מפני תפלה בליצור.